

Vuur

Het schemerde nog toen ik de deur achter me dicht trok. De ochtendmist hing als dolende spoken boven de weilanden, maar ik wilde niet bang zijn. Op mijn groene regenlaarzen stapte ik tegen de dijk op, om aan de andere kant de Doornweg op te glijden, je weet wel, die weg die met de Middenweg en de Trekweg een precieze driehoek vormt, zodat je vanzelf weer terug bij af komt.

De koeien waadden onverstoorbaar met hun poten door de spoken, bedaard, en ik bekeek ze argwanend. Het was windstil.

Het is bijna hemels rustig op de dreven, net voor zonsopgang, en ik hou ervan de dauw te trappen voor een ander de kans krijgt.

De Trekweg is het kortst van de drie wegen: de bermten staan vol berken - en ik hou zo van berken - en brem. Achter de berken weet ik malse weiden te liggen, groen en sappig, koel en mistig. Dat weet ik gewoon.

Ik was daarom tamelijk verrast toen ik over de Trekweg stapte en rechts voor me een rossige gloed gewaar werd die uit de wei opsteeg. Ik had nooit gezien dat daar een smederij was.

Bij nadering zag ik dat het erf voor de smederij bedekt was met rood zand, en boven een keet met een aluminium roestig golfdak vibreerde de lucht onscherp door de hitte. Mannen met alleen een spijkerbroek aan liepen druk bezig te zijn en gooiden hout op een groot vuur. De vlammen sloegen boven de aluminium schuren uit.

"Nergens wordt het vuur hoger gestookt dan hier!" riep één van hen naar me, en ik knikte instemmend. Hij had mijn antwoord toch niet verstaan vanwege het geraas van de vlammen.

Ik voelde het. De hitte sloeg tegen mijn wangen toen ik voorbij ging. Ik versnelde mijn pas even, om vervolgens richting Middenweg door te stappen.

De Middenweg is een doorsnee landweg, met gewoon asfalt en rommelige greppels aan weerszijden. Met scheve paaltjes waarlangs een boer een provisorisch schrikdraad heeft gespannen.

Dat weet ik gewoon.

Ik was daarom nogal verwonderd over de oude knoestige bomen die hier opeens hun schaduw over smalle karrensporen wierpen en over het mos dat daartussen groeide. Een bospaadje?

Maar ondanks mijn bevreemding en gevoel ergens iets fout te doen sloeg ik rechtsaf het pad in, want ik heb een ijzersterk oriëntatiegevoel: Middenweg is rechtsaf, dat staat vast.

Hoe verder ik het pad volgde, hoe lager de boomtakken, en ik moest me steeds vaker bukken, steeds dieper gebukt lopen om de takken te ontwijken.

Plotseling viel er een brandend stukje hout uit de lucht, recht op mij af, niet groter dan een lucifersdoosje, en ik sprong snel opzij om het te ontwijken. Het kwam in het hoge gras terecht en vlamde nog even hevig op voor het trillend uitdoofde. Ik keek om me heen om te zien waar het vandaan kwam en zag opeens boven me een vreemd vliegtuig dat langzaam, rakelings over de boomtoppen scheerde. Het had een vreemd, lang staartstuk dat mal in een knik omlaag hing. De piloot stak juist zijn hoofd uit een raampje in het toestel, salveerde naar me en riep blij: "Dit vliegtuig vervoert het afschuwelijk hete houtvuur!"

En ik zag het: uit het geknakte staartstuk sloegen hoge vlammen die het vliegtuig zwart blakerden.

Het werd donkerder, en nu vielen voortdurend brandende blokjes hout naar beneden. Ik moest zigzaggend over het paadje huppen om ze allemaal te kunnen ontwijken, en op het laatst gebruikte ik een rieten pannenzetter om mijn ogen en gezicht te beschermen tegen de vonken.

Toen was het opeens voorbij en werd het stil.

Ik keek achterom en zag dat er iemand langzaam aan kwam lopen. Recht voor me uit was het nog donker, maar

ROODFLUWEE

Allergracie

achter de naderende persoon verscheen, als overbelicht licht aan het einde van een donkere tunnel, een gloed die groeide en een gouden glans legde op de transparant groene beukenbladeren verderop.

Behoedzaam en zorgvuldig hurkte ik in de struiken, onder de takken, en wachtte vol spanning tot de persoon bij mij zou zijn, ik legde een wiebelende tak vol frisgroene beukenblaadjes op mijn kruin en hield mijn rug en schouders kaarsrecht en stil, alsof de tak een bal was. Ik ademde rustig, keek op mijn gemakje toe en voelde me enorm ontspannen, net als wanneer je naar een mooi concert luistert.

De man was heel dichtbij nu, zijn silhouet stak donker af tegen het kruinende licht achter hem.

Ik hield mijn adem in.

Hij zou nu bijna langs mij komen.

Ik keek voor me, weg van hem, alsof ik hem niet gezien had, alsof ik hem niet verwachtte. Alsof ik zou willen kunnen zeggen: 'Verrek, jij hier, zeg!?'

Vanuit mijn gehurkte, penibele houding.

Maar hij kwam maar niet. Verward keek ik snel opzij. Ik zag hem juist tussen de gouden bladeren door in een zijpad ver-dwijnen, nog geen vijf meter bij me vandaan, en ik kwam ver-ontwaardigd overeind.

Sprakeloos zag ik het slapende kind dat hij droeg.

Ik hoorde niets meer. Ik sloeg mijn handen in elkaar.

'Ik wist het!' riep ik met mijn handen gevouwen tegen mijn schort. 'Ik wist wel dat je aan mij zou voorbij gaan!'

